

Ramybės jausmas

Vyresnysis Džonis L. Kuchas
Iš Septyniiasdešimtės kvorumo

Vieną rytą, kai man buvo vienuolika, nubudau ir išgirdau balsus svetainėje. Niekas neatėjo pažadinti manęs į mokyklą – tai buvo neįprasta. Kai nuėjau pažiūrėti, kas vyksta, sužinojau, kad mirė mano tėtis.

Kol mano šeima kalbėjosi svetainėje, aš išėjau į sodą. Turėjome didelį sodą ir aš dirbdavau jame su tėčiu, kad padėčiau jį prižiūrėti. Atsisėdau ant suoliuko po medžiais ir pravirkau. Jaučiausi išties liūdnas ir sutrikęs.

Po kelių minučių pamačiau savo pradinukų organizacijos mokytoją atidarant vartelius. Jis atėjo, atsisėdo ant suoliuko šalia manęs ir pasakė: „Džoni, ar pameni praėjusio sekmadienio pamoką apie išgelbėjimo planą?“ Mano mokytojas man vėl paaiškino, kad mūsų sielos yra sudarytos iš dvasios ir kūno. Jis pasakė, kad mano tėčio dvasia buvo geroje vietoje ir vieną dieną jis bus prikeltas. Vieną dieną aš vėl jį pamatysiu.

Nors man vis dar buvo liūdna, pajutau ramybę. Pamenu tą ramybę kaskart, pagalvojęs apie tą patyrimą. Mano pradinukų mokytojas tarnavo man, o Šventoji Dvasia mane paguodė. Tai padėjo sustiprinti mano liudijimą apie Dangiškojo Tėvo meilę ir išgelbėjimo planą.

Kad ir ką patiriate, Dievui jūs rūpите. Nereikia būti suaugusiuoju, kad Dvasia paliudytų, jog viskas bus gerai. Galite stiprinti liudijimą apie Dangiškojo Tėvo planą. Jūs galite jausti ramybę. ●

Iš pokalbio su Liusi Styvenson Juvel.

